

README

10.01

README

10.01

SISÄLLYS

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Puheenjohtajan palsta
- 5 Ohjelmointikielten aateliala
- 6 Mozzie & Bunny
- 8 Balettia!
- 10 Mustat minikoneet
- 12 Ruokavammaisen Unicafe-viikko
- 14 Hehän ovat kuin kaksi marjaa
- 15 Vi sätter här i Navetta
- 16 Kertomus kauniista kursseista
- 18 Kolumni

TOIMITUS

vt. Päätoimittaja

Viivu Toikka

Päätoimittaja

Juuso Hyvönen

Toimittajat

Sami Ketola
Sami Koskinen
Ella Peltonen
Sami Saada
Janne Timonen
Jussi Timonen
Hanna Vuorivirta

Taitto

Ella Peltonen

Kuvat

Tuomas Puikkonen
Ella Peltonen

Julkaisija

TKO-äly ry

Painos

80 kpl

Painopaikka

Painosalama Oy, Turku

Helsingin yliopiston tietojenkäsittelytieteen
opiskelijoiden ainejärjestön lehti

lehti.tko-aly.fi

Viivu Toikka

Uusi vuosi, uudet kujeet

Torstai-ilta, hallituksen kokouksesta on puoli tuntia ja minä kirjoitan pääkirjoitusta, vaikka en edes tiedä miksi. Jätin sen vanhan elämän, vanhat kuviot, vanhat ajatukset, jopa Readmen – oikeastaan kaiken. README on ainut, jonka siitä vanhasta ”kaikesta” halusin takaisin. Muuta ei jäänyt ikävä.

Silti ihmettelen, miksi olen jälleen tässä roolissa, kirjoittamassa pääkirjoitusta. Vielä vähän aikaa sitten, en olisi siihen suostunut. Miksi? Siksi, että ylpeyteni ei antanut varaa nöyryyä. Onneksi joillain hetkillä, kun kaipasin vanhaa kunnon ”Redistä” elämääni, Markuksen ja Tuomon sanat muistui-

vat mieleeni. Päätin palata, jos kultani tarvitsisi. Ja se todellakin tarvitsi.

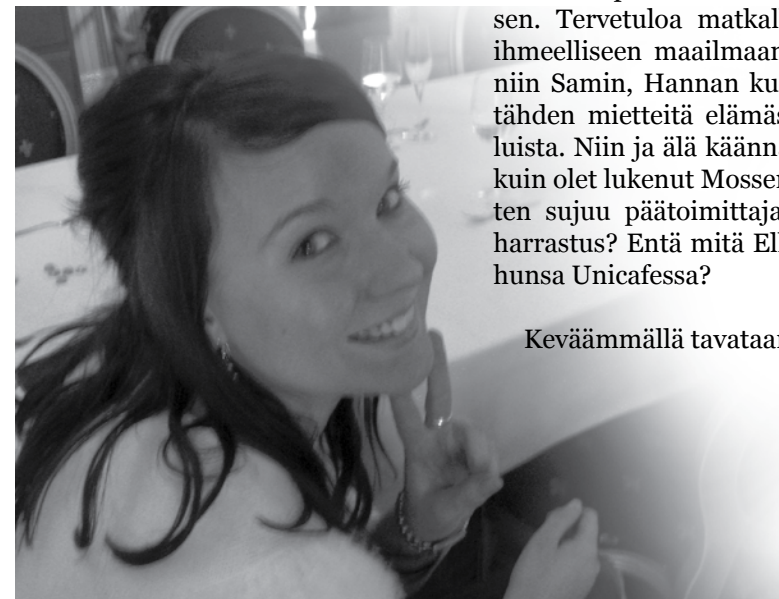
Readmella on nyt uusi toimitus, uusi päätoimittaja, uusi vuosi. Jäljellä on vain muutama vanha naama. Kaikkea, mitä se tarvitseeikin pysyäkseen hengissä. Toisaalta lehtemme ei ole enää entisensä, sillä onhan se saanut jopa ”elämänsä” ensimmäisen sponsorin (ellei laitoksen antamaa tukea lasketa).

Vauhtia ja vaarallisia tilanteita ei ole puuttunut toimitukselta, kun tätä lehteä on kasattu. Moni on hikoillut ja vuodattanut melkein pä kyyneliä. Deadline merkityksestä on käyty ahnasta keskustelua, mutta tässä se NYT on! Olkaa ylpeitä koko lehden toimituksesta.

”Hei se on tässä”. Täytyy myöntää, että välillä usko loppui. Silti sinulla on käsissäsi tuorein lehtemme, joka on kokenut pienen sisätoimituksen. Tervetuloa matkalle kolumnien ihmeelliseen maailmaan. Luvassa on niin Samin, Hannan kuin vieraillevan tähden mietteitä elämästä ja opiskeluista. Niin ja älä käännä sivua ennen kuin olet lukenut Mossen palstan! Miten sujuu päätoimittajamme baletti-harrastus? Entä mitä Ella laittaa suuhunsa Unicafessa?

Keväämmällä tavataan,

Viivu

Mozzie & Bunny

Kuva: Ville Majander

Rakas Mozzie!

Koska olen kuullut sinusta ja neuvoitasi paljon hyvää, haluaisin kääntyä puoleesi minua pitkään vaivanneen ongelman kanssa. Opiskelen tietojenkäsittelytiedettä eli ns. käpistelyä kuten te sitä kutsutte sivuaineena (pääainetta tässä paljastamatta) enkä ole vielä aivan löytänyt ”piireihin” sisään. Osaisitko neuvoa, miten helpoiten tutustuisin käpistelijöihin? Onko pakko uskaltautua Gurulaan sisään?

Sivuaineilija

Hei sivuaineilija. Gurulaan ei tarvitse eikä kannatakaan mennä, siellä törmää vain outoihin tapauksiin ja Go-kiiviin. Sen sijaan tämän hetken kuumin menomesta on käpistelijöiden mekka, klusteri. Siellä on yleensä jopa liiankin sosiaalisia ihmisiä ja jos onni käy, heittää aamulla karhun alta.

Arvon Mozzie,

Rakas puolisoni opiskelee siellä teillä tietojenkäsittelyä. Hän on nyt tänä talvena Tietorakenteet-kurssin myötä aivan tavattoman innostunut näistä niin kutsutuista Euler-tehtävistä. Ymmärrän ja arvostan toki hänen harrastuneisuuttaan, mutta miksi niihin menee kaikki hänen aikansa? Edes seksi ei enää kiinnosta.

Mitä voin tehdä? Auta hädänalaista!

Euler-leski

Hei Euler-leski. Tiedäthän varmaan, ettei kukaan voi tunteilleen mitään ja näytät joutuneen niin kutsutuksi kolmanneksi pyöräksi suhteessanne. Kaikki toivo ei kuitenkaan ole vielä mennyt, sillä puolisisosi uusi ihastus muuttuu ajan kuluessa yhä vaikeammaksi ja ikävämmäksi, jolloin kiinnostus voi hyvinkin lopahtaa. Kannattaa kuitenkin muistaa, että vanha suola janottaa.

Hei!

Olen tyhmä käpistelijäpoika, joka ei ymmärrä naisia! Tappasin jo vuosikautia sitten yhden kivan matemaatikkotyttö, jonka kanssa on aina toisinaan peliä. Sitten kaikki taas loppuu. Sitten, kun tapaan kyseisen tytön uudestaan, en voi kuitenkaan olla huomioimatta häntä. Aina, kun kokeilen, tuntuu kuin menisi kaikki energia hänen välttelyynsä. Miten voisinko jakaa tulevaisuudessa energian tasaisesti ja unohtaa tämän tytön?

Onneton

Hei! Itse elän seuraavan viisauden mukaan: Jos ei irtoa helposti, heitä pois. Jos heität pois, unohda. Jos unohdat, yritä uudestaan. Näistä tilannettasi lähinnä on keskimmäinen sääntö, jonka mukaan naiset ovat kuin paperisia nenäliinoja. Nenän niistettyäsi heität paperin roskiin ja siellä pysyy. Tämä toistuu uudestaan kunnes löydät hyvän kankaisen nenäliinan, jota kelpaa käyttää uudestaan. Jotkut myös käyttävät paperisia nenäliinoja uudestaan, hyi helvetti.

Dear Mozzie,

kuulin irkissä puhuttavan jostan kyykästä. Mitä se on, voisitko valaista?

Fuksi

Kyykkä on peli, jota alkukantaisemmat muotomme pelaavat pohjoisen kylissä. Kyykkään vaaditaan iso puukeppi, kasa nyrkinkokoisia puukapuloita ja saatanan kova pakkonen. Sitten isolla kepillä heitetään pienempiä ja sen pitäisi olla hauskaa. Kyykkää ei esiinny meidän leveysasteilla, sillä täällä päin ei ole niin kovaa pakkasta ja tarpeeksi tyhjää tilaa palikoiden heittelyyn.

Juuso Hyvönen

Balettia!

En ole koskaan harrastanut tanssia tai oikeastaan mitään muutakaan liikuntaa. Pienen painostuksen jälkeen varsin Yliopistoliikunnan mahtavasta ja edullisesta valikoimasta tanssikurssin. Ennakkoluulottomasti päädyin kokeilemaan käpistelijöiden keskuudessa vähemmän suosittua lajia: balettia. Aloitamme kevyellä vatsalihastreenillä. Taustalla soi painostava klassinen musiikki ja opettaja toistaa musiikin tahdisa: ”Ylös, ylös, ylös...” Tämähän on kuin armeijassa konsanaan. 88 eri asennoissa tehtyä toistoa myöhemmin musiikki vihdoinkin lakkaa. Ryhmän tytöt, siis kaikki muut paitsi allekirjoittanut, eivät näytä juuri edes rasittuneen. Vatsaan koskee. Loppuhuipennukseksi teemme vielä epäinhimillisen pitkän staattisen pidon korkeassa punnerrusasennossa.

Siirrymme keskilattialle harjoittelemaan seisomista ensimmäisessä asennossa. Tällöin kantapäät ovat kiinni toisissaan, mutta jalkaterät osoittavat rajusti ulospäin. Jalkojen avaamisen pitäisi opettajan mukaan lähteä jostain takareidestä asti. Miten se muka on mahdollista? Kädet tulevat kaarelle lantion eteen. Tuntuu siltä, kuin halaisi ilmaa. Seuraavaksi nostamme käsiä ylös ja teemme esteettisiä kaariliikkeitä.

Nyt kun osaamme jo seisoa

(emme osaa), alamme kyykkäämään. *Plié!* Kyykistymme ensimmäisessä asennossa levittäen haara-asentoa polvista ja pitäen selkää suorassa. Tämä tuo mieleen pytylle istumisen. Kädetkin pitäisi saada pidettyä baletille ominaisessa kaariasennossa. Kyykkyharjoituksen jälkeen on vuorossa *Battement tendu*, joka on sitä kaikkien tuntemaa baletin tankoharjoittelua peilin edessä. Vasen käsi tankoon ja alamme harjaamaan jalalla lattiaa eteen, sivulle ja taakse ja taakse ja sivulle ja eteen. Loppuun vielä pirullisen vaikea tasapainoharjoitus päkiöillä seisten. Tämän jälkeen toistamme kuvion vielä oikea käsi tangossa.

Siirrymme keskilattialle tekemään erilaisia hyppelyitä ja laukkasarjoja. Vaikka silmäkäsikoordinaationi on tietokonepelaamisen ansiosta huipuluokkaa, ei käsien heiluttamisen yhdistäminen jo yksinäänkin haasta-

vaan hyppysarjaan ole helppoa. Tunti alkaakin onneksi olla jo loppuillaan, ja päätämme tunnin perinteisesti yleisölle, tässä tapauksessa peilille, niaten ja minä kumartaen. Kumarruskaan ei kyllä ihan nappiin mennyt. Tunnin jälkeen opettaja tulee kysymään juuri minulta, aionko tulla tunneille jatkosakin. Ehdottomasti!

Seuraavana päivänä jalat ovat hajalla, vatsaa särkee, käsissä tuntuu jatkuva jomotus ja tissitkin ovat hellänä. Pohkeet ovat niin jumissa, että en kykene kuin nilkuttamaan, vaikka hartaudella venyttelin tunnin jälkeen sekä vielä illalla. Neljä päivää myöhemmin olen taas kisakunnossa. Seuraavaan tuntiin ei ole onneksi enää montaa päivää!

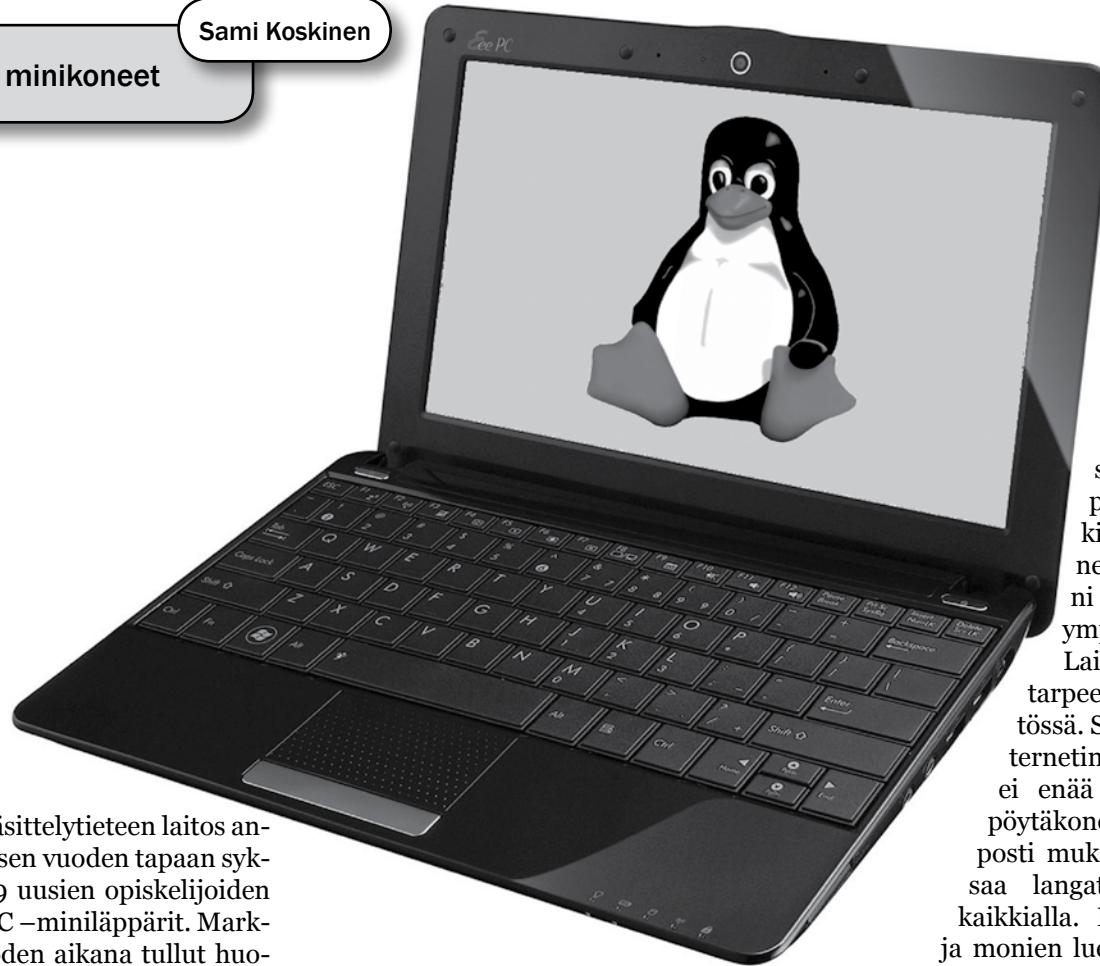
Balettiuraani seurataan myös README:n seuraavassa numerossa. Tiedossa mahdollisesti jopa aidon ammatillaisen haastattelu!

Tiesitkö tämän baletista?

- ~ Baletti on alunperin miesten laji. Käpistelijät ovat (enimmäkseen) miehiä - Baletti on käpistelijöiden laji.
- ~ Parantaa tietokonetyöläisen ryhtiä sekä keskittymiskykyä.
- ~ Kehittää kehönhallintaa, eli oppii muitakin taitoja kuin kaljan kaatamisen ja kyykän peluun.
- ~ Kehittää myös tasapainoa, eli Alina-salin rappusissa ei ehkä tule kompuroitua niin usein.
- ~ Baletti on kaunista. Terminaali-ikkuna ei oikeasti ole kaunis.
- ~ Pojista on baletissa kova pula ja balleriinatkin ovat ihan söpöjä.

Sami Koskinen

Mustat minikoneet

Tietojenkäsittelytieteen laitos antoi edellisen vuoden tapaan syksyn 2009 uusien opiskelijoiden käyttöön Eee PC –miniläppärit. Markkinoille oli vuoden aikana tullut huomattavasti tehokkaampia pikkukoneita, ja myös laitoksen valitsema malli oli vuoden takaista selvästi vikkelämpi, monipuolisempi ja kyvykkäämpi. Väriin vaihtuminen valkoisesta mustaan oli muutoksista pienin, sillä niin prosessori kuin akkukin olivat vaihtuneet parempiin.

Laitteita jaeltiin syksyn mittaan useammassa erässä, ja fuksit ottivatkin odotetut koneet heti omikseen. Massaluennoilla mustia pikkukonei-

ta näkyi joka suunnalla. Gurulassakin fuksin tunnisti syksyllä parhaiten mustasta koneestaan.

Valittu Eee PC 1005HA-M –malli painaa ainoastaan 1,3 kilogrammaa ja akullekin luvataan kestoja jopa 8,5 tuntia. Repussakin kone vie perinteistä kurssikirjaa vähemmän tilaa, joten konetta on vaivatonta kantaa mukana. Hyvän akkukeston ansiosta kone ei tarvitse verkkovirtaa aivan isompien kannettavien tapaan.

Rajoittavako pieni näyttö ja rajallinen laskentateho kuitenkin käyttöä? Ainakaan koneensa ensimmäisten joukossa noutanut Kimmo Heikkinen ei moiti koneen käytettävyyttä. ”Omasta mielestäni kone on hyvinkin mainio, sekä suorituskykyssä että käytettävyytensä puolesta”, toteaa Heikkinen. Hänkin toteaa koneen olevan riittävän pieni ja kevyt kannettavaksi ympäriinsä.

Laitteet ovat osoittaneet tarpeellisuutensa fuksien käytössä. Sähköpostia tai muita internetin palveluita käyttääkseen ei enää tarvitse etsiä vapaata pöytäkonetta, sillä repussa helpposti mukana kulkevan Eee PC:n saa langattomasti nettiin lähes kaikkialla. Erityisesti ryhmätöiden ja monien luentojen muistiinpanojen tekemisen yhteydessä miniläppäri on ollut monelle kullannarvoinen. Heikkinenkin toteaa koneesta olleen paljon hyötyä: ”Olen jopa ihan oikeasti tehnyt sillä luennoilla muistiinpanoja. Luentoirikkaus tosin vähän nakertaa huomiokykyä.”

Kiitosta laitoksen ylläpito saa myös käyttäjälle annetuista vapauksista laitteen suhteen. Ohjelmatarpeet ja -mieltymykset vaihtelevat käyttäjien välillä merkittävästi, ja siksi täysien oi-

keuksien saaminen koneen ylläpitoon on lähes välttämätöntä. Käyttäjä saa onneksi muokata koneen ohjelmavali-koimaa äärimmäisyyksiin asti, vaikka laite pysyykin yliopiston omistuksessa. Jopa käyttöjärjestelmän voi koneeseen halutessaan vaihtaa. ”Erityisenä plussana voisinkin pitää myös sitä, miten koneen käyttöön on ollut täysin vapaat kädet, ja olen esimerkiksi saanut asentaa toisen Linux-distributiion Cubblin tilalle”, luonnehtii Heikkinen.

Aivan täydellinen laite ei valittu kone suinkaan ole. Monia on närkästyttänyt laitteen langattoman verkkosovittimen heikko toiminta – ongelmia on ollut erityisesti Kumpulan kampuksella HUPnet-verkon kanssa, ja joidenkin käyttäjien mukaan sovitin toiminta on hyvässäkin verkossa ollut monia muita koneita heikompa. Sovittimen ajuritilanne ei ole paras mahdollinen etenkin Linuxin osalta, ja itse WLAN-piirikin taitaa olla heikommasta päästä. Lisäksi suureen erään on mahtunut joitakin maanantaikappaleita, sillä esimerkiksi allekirjoittaneen koneyksilössä on ollut vakavia ongelmia langallisen verkon ja kiintolevyn kanssa.

Ensi syksyinkin fuksien toivoisi saavan käyttöönsä kätevätkin pikkukannettavat. Tiedekunnan ja laitoksen talousnäkökulmasta saattavat sanella jotain muuta, jos rahoja päädytään viime vuosista poiketen kohdistamaan muualle kuin opiskelijoiden kannettavien hankintaan. Koneen jo saaneita ei tämä tietenkään harmita – mustat pikkukoneet pitävät varmasti pintansa pöytäkäyttäjienä vielä vuosia.

Ruokavammaisen Unicafe-viikko

Minun nimeni on Ella. Kuten syksyn mittaan jotkut ovat jo saaneet kuulla, minulla on n määrä enemmän tai vähemmän ikäviä allergioita; tämän takia ei tenttisaaleissakaan enää saa syödä mandariineja. Muun muassa tomaatti, herneet, pähkinät ja monet raa'at vihannekset aiheuttavat kropassani epämieluisia lieveilmiöitä.

Lisäksi olen ruoan suhteen muutenkin kranttu. Huhujen mukaan Chemicumista saisi erikseen etukäteen tilaamalla allergiaruokaa, mutta koska harvemmin tiedän edes saman päivän aamuna milloin ja missä aion syödä tai aionko ollenkaan, en ole tähän vaihtoehtoon tutustunut.

On minun silti silloin tällöin tankattava: päätoimittajan pyynnöstä pidin viikon ajan päiväkirjaa selviytymisestäni Unicafe-tarjonnan parissa. Allergioihin voi tutustua TKO-älyn hallintowikissä osoitteessa <http://wiki.tko-aly.fi/Ella-nAllergiat>.

Maanantai 8. helmikuuta

Kiitos aamuisen Bodypump-tunnin, minulla oli eväät mukana. Iltapäivästä alkoi silti tehdä mieli lämmintä ruokaa, joten tutustuin tarjontaan. Exactumista minulle sopi hapankorppusilakat, mutta koska Ylioppilasaukiolla tarjoiltiin perunamuusia, sinnittelin viimeisen luennon loppuun asti ja painuin keskustaan syömään. Lopulta lautasella: aavistuksen kärehtäneitä pinaattilettuja, kivan hyytelöistä perunamuusia ja äärettömän makeaa puolukkasurvosta. Nami nami.

Tiistai 9. helmikuuta

Chemicumissa perunamuusipäivä! Silakkapihveiksi meni. Onneksi en eilen syönyt vastaavaa ruokaa Exactumissa, rajansa se silakallakin. Kummankin Kumpula-ravintolan kasvavaihtoehtona tarjoama kreikkalainen kasvisvuoka ei minulle sovi, eikä Chemicumin pinaattikeitto (ja ½ kananmuna) tuntunut kahden ja puolen euron väärtiltä. Atrian vastaava (isompi) kun ei kaupassa maksa edes euroa. Ja kananmuna on pahaa.

Keskiviikko 10. helmikuuta

Exactum ei tänään pitänyt minusta: riistapöyryköiden ja kasviskrokettien kanssa tarjottiin tomaattikastiketta, ja lohikeitto sisälsi salaperäisiä "keittojuureksia".

Koska oletin vahvasti tämän sisältävän palsternakkaa ja/tai selleriä, jätin väliin. Chemicumissa oli sama tilanne, lisäksi broilercashewpähkinäwokki varmisti sen, että pähkinärisikin olisi olemassa. Paastosin illan sitsejä varten ja ostin RV:stä vähän sokeria kohottavaa.

Torstai 11. helmikuuta

Haahuilin sitseistä uupuneena (parsakeittoa, fasaania, suklaamoussea vadelmilla nom nom!) mutta onnellisena kamppukselle vasta sen verran myöhään, että Exactumin rafla oli ehtinyt jo sulkeutua. Chemicumiin siis mars. Kasvispyttipannu, ainoa minulle sopinut ruoka, oli loppunut, ja koska en kokonaisista broilerinkoivista pidä (varsinkaan krapulaan) otin pelkän pannukakun.

Ihan hyvää, vaikka kananmuna maistui läpi, eikä kovin täyttävää. Hillossa oli liikaa mansikkaa, mutta allergialääkkeilin itseni siitä eroon. Hernekeitto haisi koko ravintolassa, yhyh.

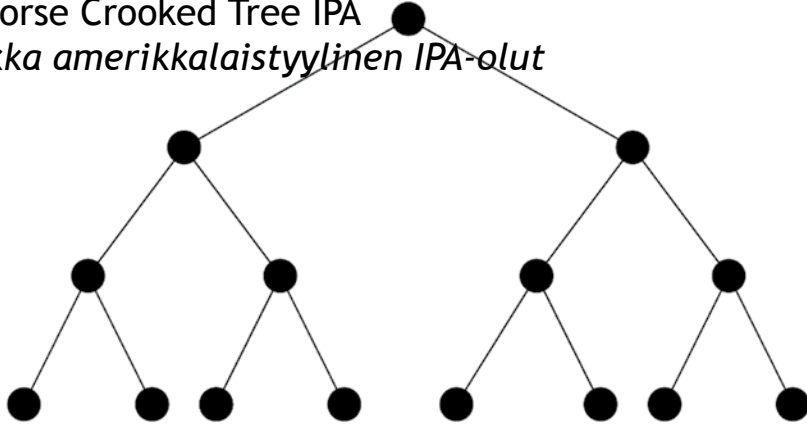
Perjantai 12. helmikuuta

Laitoskeittion valmistama pasta on yleensä ällöttävää – limaista, toisiinsa liimautunutta, ylikypsää, vetisen hautunutta – mutta tällä kertaa Chemicumin Unicafe suorastaan yllätti. Juustoinen tonnikalakastike ja sen lisukkeena tarjottu jännännäköinen, isohko pasta oli oikeasti hyvää. Viikon paras ruokakokemus heti sitsimenun jälkeen.

Hehän ovat kuin kaksi marjaa

Dark Horse Crooked Tree IPA
Rapsakka amerikkalaistyylinen IPA-olut

Tasapainoinen binääripuu
Tehokas tietorakenne

Janne Timonen

Vi sätter här i Navetta

Navetassa uudempaa konetta kun on, ne hyötykäyttöön laitetkako HoN. Opiskeluluokamme tasaisesti leviävä uusi villitys on peli nimeltä Heroes of Newerth, tuttavallisemmin HoN – honi. Uusia pelaajia käpistelijäin remmistä nähtävästi viikoittain löytävä tekele on mekaniikaltaan ja idealtaan käytännössä DotA-kloonii. Siis on mikä?

DotA (kyllä se sama, josta se ruotsalainen bassoapina lauloi jokunen vuosi sitten) eli Defense of the Ancients oli Warcraft 3:sen monipelikartta, jossa ohjastettiin SANKAREITA tavoitteena vastustajan päärakennuksen tuhoaminen. Heroes of Newerth tuo tämän saman idean tyköistuvaksi räätälöitynä, kehissä on nyt oma moottori, yksinkertaistetut ja hiotut kontrollit, sisäänrakennettu pelistatistiikka ynnä muuta jännittävää.

Honissa pääpaino on sankareiden ominaisuuksilla, ja se onkin tekijä, joka tekee jokaisesta pelikerrasta erilaisen. Suurin osa sankareista on kopioitu Dotasta, lisäksi löytyy joitain uusiakin. Pääsääntöisesti sankarit luokitellaan pääattribuuttinsa mukaan,

joita ovat voima, älykkyys ja ketteryys. Tästä huolimatta hahmojen ainutlaatuisuus riippuu sankarikohtaisista kyvyistä, joihin lukeutuvat eri skillit ja loitsut kattaen vahingon tuottamisen, parantamisen, teleportaation, manan imemisen ja niin edelleen. Pelistä löytyy myös laaja kirjo erilaisia esineitä, joita käyttämällä voi parantaa sankarinsa ominaisuuksia ja jopa lisätä uusia kykyjä.

Peli on tämän jutun kirjoitushetkellä vielä beta-vaiheessa yli miljoonan käyttäjän voimin. Tilastojen mukaan yli 40 000 pelaajaa on pelaamassa peliä, olipa vuorokaudenaika mikä hyvänsä. HoN on levinnyt huulihierpeksen tavoin suusta suuhun ja paljolti puskaradion kautta. Pelin kehittäjä S2 Games käyttää myös Facebookia markkinointiin ja uusien pelaajien mielenkiinnon herättämiseen.

Lopuksi takaisin Navetassa taistelun mellakkaan syventyneet opiskelijat jaksavat vastata kysymykseen pelin syvemmästä olemuksesta ainoastaan ympäriryöreän lakonisesti: ”olla siisti jätkä”, ehkä muuta ei siis tarvitakaan!

Kertomus kauniista kurssista

Olipa kerran ekologian ja evoluutiobiologian aineopintojen kahden opintopisteen kurssi “Eläimet kasvien pölyttäjinä”. Olipa myös tietojenkäsittelytieteen pääaineopiskelija, joka ei sisäänottoaan seuranneina kahtena vuotena tehnyt opintosuorituksia, mutta eräänä syksynä päätti kurkistaa koko yliopiston kurssitarjontaan, etsiä sieltä jotakin houkuttelevaa ja ilmoittautua.

Odotellen vielä sopivaa hetkeä myöntääkseen itselleen, mitä elämässä oikeasti haluaisi tehdä, opiskelija ajatteli, että ei voi mennä pahasti vikaan, jos käyttää opintotukea vuoden verran valiten kurseja yksinomaan sen perusteella, mikä kuulostaa kivaltalta. Kognitiotieteestä innostuneena opiskelija valikoi sieltä perusopintoja ja niiden ympärille muita kurseja. Kokonaisuuteen kuului jouluun mennessä muun muassa johdatus logiikkaan, kieli- ja mielenfilosofiaa, yksilönkehityksen anatomiaa vastaukseksi vauva-kuumeelle, sekä ihmisen evoluutiota monitieteisesti.

Kevääksi valikoitui hieman syventävää kieli- ja mielenfilosofiaa, tieteenfilosofiaa sekä kultainen paratii-

si: Eläimet kasvien pölyttäjinä, johon opiskelija yritti houkutelaa kaikkia tuntemiaan ihmisiä, mutta lopulta meni biologien sekaan aivan yksin. Kurssilla opiskelijalle avautui maailma tulvillaan niin eriytyntä ja hienostunutta kahden eliön välistä vuorovaikutusta ettei sen edessä voinut kuin heittäytyä polvilleen ja julistaa marginaalisen sielunsa olevan ikiajat onnellinen, saatuaan olla edes yhden ajan hetken tekemisissä jonkin niin täydellisen kanssa. Koko periodiin opiskelija ei tainnut puhua mistään muusta kuin kukista, pölyttäjistä ja maailman kauneudesta, sen yksittäisistä, yksityiskohtaisista ja niin tarkoituksenmukaisilta tuntuvista esiintymistä, joista jokainen oli sillä hetkellä ainoa ja erityinen.

Ken tiesi, että kimalaiset ovatkin oikeasti kukkauskollisia söpöjä pieniä palleroita, jotka työskentelevät jopa tiikkusateessa. On ylipäänsä olemassa jokin olento, joka käy kukissa syömässä! Ei voi olla paha maailma. Kun yö alkaa hämärtää ja tulee viileä, menisi opiskelijakin mielellään johonkin ystävällisen oloiseen kukkaan nukkumaan, odottamaan aamua ja uuden päivän houkuttelevia tuoksuja ja mesi-

viittoja. Joistain kukista saa toisinaan myös alkoholia, ja ne ovatkin varsin suosittuja kukkia, ainakin ampieisten keskuudessa. Kukkahämähäkki saalistaan väijyessään tulee pölyttäneeksi mykerökukkaisensa. Kuka olisi tullut ajatelleeksi että kirahvikin saattaisi ohimennen, lehtiä syödessään, pölyttää puun kukat? Koevastauksen opiskelija kirjoitti kolibreista pölyttäjinä.

Ja että kukat, voi kukat! Viekoittelevine öljyinenne, väreinenne, tuoksuinenne, muotoinenne, liikkeenne ja metinenne; kataline ehtoinenne, ansoinenne ja piikkikkäine siitepölyinenne! Ohjaillette viattoman pölyttäjän päästään pyörälle hänen etsiessään ruokaa, suojaa tahi parittelupaikkaa. Tuulikin voi teitä pölyttää, niin kuin voitte itsekin, mutta jostain syystä

mieluummin määrittelette omat aukioloaikanne ja leikittelette pölyttäjällänne, joista jotkut joskus ryöstävät metenne ja sortuvat florivoriaan sekä muihin raakalaismaisuuksiin.

Kurssin aikana ja sen loputtua opiskelija ajatteli, että jos hän saisi päättää, Eläimet kasvien pölyttäjinä olisi kaikille pakollinen, maailmankuvaa täydentävä ja eheyttävä, kaikkiin kysymyksiin vastaava, yksinkertaisuudessaan ja vaatimattomuudessaan elintärkeä kurssi. Suhteellisuuden tajun palattua jollekin asteelle, opiskelija tyytyi tyytyväisenä iloitsemaan kevään ja kesän, pienten pörröisten karvaturrien kukkaretkien seuraamisen odotuksesta, sekä toivomaan, että kaikille muillekin löytyy jostakin jostain yhtä ihmeellistä.

Kivat kengät, pannaaks?

Seksi.**Yliarvostettua.**

Rakastelua, panemista, nussimista. Mitä milloinkin, missä ja kenen kanssa vain: elokuvateatterissa, autossa, junassa, baarin vessassa, sakastissa tai puistossa.

Sitä näytetään televisiouutisten loppukevennyksissä, sarjoissa, lehdistä ja mainoksissa. Kaikkiällä. Siksi minäkin siitä aiheesta kirjoitan. Se myy.

2000-luvun trendi on haalia kasaan mahdollisimman paljon yhden illan säätöjä. Ja mitä oudommassa paikassa pannaan, sitä parempia ihmisiä ollaan.

Jälkeenpäin miillä lesotaan, pilataan parisuhteita, karistetaan tuskaa ja haetaan hyväksyntää. Sitähän minäkin parhaillaan teen. Puran tuskaani ja vinoilen saavutuksillani. Olen siis kuin kuka tahansa ”normaali nuori”.

Kuka muka oikeasti nauttii seksistä missä ja kenen kanssa tahansa? Ilmeisesti liiankin moni.

Olen outo. Minä en nauti, vaikka teen samoin kuin ”kaikki muutkin” Olin viidentoista, kun menetin neitsyyteni. Olisin voinut tehdä sen jo kaksi vuotta aiemmin. Sain tekstiviestin 10-vuotiaalta pojalta: ”Voitasko me panna? Ei meidän tarvitse käyttää ees kondomia, jos ei haluta.”

Nauroin tekstiviestille. Olisi tehnyt mieli kärkeä poikaa leikkimään pikkuautoilla. Hän olisi pystynyt siihen.

Minä en. Koin ensirakkauteni, -suudelmani ja -suihinottoni muutamassa viikossa. Elämä ei ollut sen jälkeen Barbie-leikkiä, se oli totisinta totta. Seksiniksejä luettiin kirjoista ja lehdistä. Oli oltava hyvä, ellei paras!

Neitsyys oli riippakivi, josta piti päästä eroon. Sitten leikittiin eri ihmisten kanssa aikuisia. Surullisia kotileikkejä.

Vasta abiristeilyllä minusta tuli peluri, playeri, panija. Sen jälkeen seksiä on harrastettu laivan wc:ssä, rappukäytävässä, kaverien silmien alla, työpaikalla, auton takakontissa ja firman autossa. Missä milloinkin.

Ja mitä siitäkin on jäänyt käteen?

Vain likaisia pikkuhousuja, särkyneitä sydämiä ja turhia puhelinnumeroita. Ja yksi rikkinäinen nuori lisää.

Ketähän kaikkia sitä on tullut pantua? Ainakin työkaveria, opettajaa, poikaystävää, petturia, valehtelijaa, kauppiasta, vartijaa, yrittäjää, raksa miestä – niin ja mikä parasta koodaria.

Todellisuudessa minä olisin halunnut vain yhden miehen, yhden rakkauden. Olisin halunnut kokea sen maailman kauneimman asian vain yhden ihmisen kanssa, olisin halunnut tuntea. Pahinta on ajautua, koska ei voi tuntea.

Miksi?

Siksi etten voinut olla erilainen ja arvostaa asiaa, jossa on paljon hyvää ja kaunista oikean ihmisen kanssa. Eikä muuten osaa moni teistäkään.

Nimimerkki,

Liian paljon, liian varhain

README 10.02 yleensä esittää:

Väkevien viinien testi

Miksi käpistelijänainen ei voi olla sinkku?

Mozzie & Bunnies

Nörtit puhuvat ihmissuhteista

...ja paljon muuta!

